

Nhưng tôi không yêu em...

Người đến và đi vốn dĩ là quy luật. Cảm xúc với từng người là duy nhất. Lúc còn nhiều người bên cạnh, mất đi một người hóa ra lại thêm tự do. Thế nên cứ việc tận hưởng tuổi trẻ. Chuyện hối tiếc vì đã lãng quên một ai đó là chuyện của nhiều năm sau!

- Này em, thiệt tình là anh chưa thấy đứa con gái nào chữ xấu như em. Xấu cực!

- Chữ em đẹp mà. Nhìn chung nó xấu nhưng xét kĩ từng nét thì đẹp. Đẹp cực!

- Mấy chị bạn anh, ai cũng chữ đẹp, hát hay, nấu ăn ngon... anh lo cho tương lai em quá .

- Hê hê. Thế nên em đành đợi người thành công thôi.

- Đợi người thành công???

- Bạn em bảo, trẻ con như em. Chỉ có những người nhỏ hơn, hoặc bằng tuổi, hoặc là thành công tức là phải hơn 7, 8 tuổi ấy, mới thích nổi. Chứ già rồi cỡ như anh. Không chịu nổi đâu.

Nói rồi, em chống cằm mơ màng như đang đợi người thành công thật.

Nhìn bộ mặt của em. Tôi không nhịn cười nổi. Đúng là thú vị. Lâu lắm mới gặp nhau, em vẫn như trước. Vẫn vui vẻ và huyên náo. Dù có phần đề phòng tôi. Tôi hiểu lắm. Và cũng hiểu, nếu như tôi từ chối cuộc hẹn này, thì tin nhắn rủ rê của em sẽ là mấy dòng liên lạc cuối cùng của chúng tôi.

Những chuyện em kể, tôi thấy mình của 5 năm trước. Vật lộn với những mối quan hệ không tên, những cảm xúc lằng đằng, những ước mơ không gãy gọn, cả những chân thành không được đáp lại. Nhưng em à, bạn em nói đúng đấy. Em trẻ con quá. Và tôi không tìm thấy ở em điều gì phù hợp để gắn bó với tôi lâu dài.

Người con gái ngoại hình bình thường, gia thế bình thường, độ tài giỏi cũng “bình thường” nhưng lại nhạy cảm quá mức cần thiết, tinh tế nhận ra từng nét

cảm xúc dù là thoáng qua và vì thế tính cách bất thường !

Tôi quen em ngẫu nhiên trên facebook của thằng em trai. Phải nói là tôi chưa bao giờ gặp: 1 đứa con gái không xinh lắm, cũng không phải tiểu thư đài các được nuông chiều mà nói chuyện rất mạnh mẽ... như con trai!

Làm quen, em khiến tôi ấn tượng bởi cách trả lời tin nhắn, như của người bạn đã lâu. Chân thành. Không phải kiểu xã giao giữ hình tượng. Nhưng cũng vì thế trong tiềm thức tôi có suy nghĩ em là người của nhiều người, dễ gần mà khó thân. Những chuyện em kể với tôi, thì e cũng có thể kể với bất cứ ai. Suy nghĩ đó ăn sâu đến nỗi, tôi chưa từng nghĩ mình là thứ gì đó quan trọng với em.

Nói chuyện nhiều thành quen, rồi thân, rồi hẹn gặp, rồi chơi chung. Thuận theo tự nhiên và... có phần hơi dễ dàng.

- Ê anh, đang ăn mà nhắn tin, mai mốt đau bao tử cho biết. Rồi em không rủ đi ăn nữa ráng chịu.

- Này anh, nhớ uống thuốc đầy đủ. Còn nợ em mấy kèo đấy. Phải sống mà trả kèo.

- Anh ơi, hết bệnh chưa? Người gì kì vậy. Ngu heo. Uống thuốc đi.

Con bé này, em quan tâm, nhưng không thể nhẹ nhàng hơn được sao. Không chỉ với tôi, mà cả với người khác. Những người con gái kia, chỉ cần một chút yếu đuối, một chút dịu dàng đã khiến bao chàng trai ngã gục. Em có biết không?

- Em ơi, cái tên mà em yêu ấy, có thích con gái dịu dàng không?

- Thích, rất thích...

- Haha, thảo nào em chỉ là đơn phương.

- Kệ, có thể buồn vì không được người khác trân trọng, nhưng em quyết không vì thế mà thay đổi bản thân để có kết quả tốt hơn.

Bướng bỉnh. Cố chấp. Nếu em là người yêu tôi, tôi sẽ loạn óc mất.

- Này anh, không được yêu em đâu đấy. Yêu là khổ cho chết.
- Ở đâu ra dễ vậy, cứ nói yêu là được chắc. Khi nào em được như mấy thiên thần victoria's secret rồi hãy ý kiến.
- Không cần phải ngại ngần đâu a ơi. dễ thương, tốt tính thế này, đến em còn thấy yêu, anh không yêu mới là lạ...

Tôi thích em. Nhưng chỉ là thích thôi, tôi thấy vui khi bên em nhưng không phải cảm giác bình yên em ạ. Và tôi cũng thích nhiều người lắm, tất nhiên là không cùng thời điểm. Em bướng bỉnh và nổi loạn. Chạy theo em làm tôi vui nhưng không thể vui kiểu này mãi được. Tôi sẽ không đủ kiên nhẫn.

- Này anh, hủy hẹn đi, đi chơi với em.
- Không được, người ta sẽ nghĩ anh là người như thế nào chứ.
- Bảo bạn đi với bạn. Em là bạn anh chứ còn gì nữa.
- Không là không!

Tránh ánh mắt chấp nhận đang nhìn mình, lảng ra mấy giò cây treo ngoài ban công, tôi thấy hơi áy náy. Em đắm chiêu ngó vẻ mặt của tôi rồi chợt hỏi :

- Anh có phân vân việc hủy hẹn không?
- Không.
- Vậy thì không cần phải áy náy. Và anh cũng chẳng là ngoại lệ nữa. Anh đã chọn!

Rồi em cúi mặt, chớp mắt vài cái, sau đó vui vẻ như thường. Khó chịu. Em cứ nói cứ trách để tôi còn tìm thấy lí do tôi không chọn em. Nhưng em xem mọi việc như không thể, tôi hoang mang không biết mình vừa làm đúng hay sai.

Những cảm xúc vụn vặt, nhưng chỉ có với một số người và không bao giờ lặp lại.

- Ê anh, em nói luôn này.

- Nói đi, nú kéo chi cho rách áo em ơ :))

- EM THÍCH ANH.

Em tỏ tình với anh đấy, có viết hoa nhấn mạnh luôn đó nha.

- Haha, sao kua được đây???

- Ủa. Em có nói là kua hả? kua tốn thời gian và công sức lắm. Không kua đâu. Thôi anh thích em luôn đi.

Em ơ là em. Tỏ tình thì cũng phải tỏ ra có thành ý chút chứ, nói ra phải có trách nhiệm đó em à. Tôi tin em thích tôi nhưng không tin vào thời gian. Chứng kiến bao mối tình không đầu không cuối của em, sao tôi dám tin mà nhận lời hả em. Huống hồ, tôi không yêu em.

- Đạo này hay có cái trò chúc ngủ ngon thế. Anh bỏ vụ ấy lâu rồi.

- Đâu, e chúc mỗi mình anh, hôm qua là lần cuối đấy nhá.

-...

Em à, em đừng cười nữa. Mỗi lần cười như thế em lại bảo “Bạn em bỏ đi miết. Em cũng phải tự kiểm điểm lại bản thân thôi, nhưng đi thì đi, sao chẳng ai cho em lí do”

- Đã là mất. Đẳng nào chả mất. Tìm hiểu lí do làm gì cho thêm phức tạp hả em.

- Em còn sửa đổi, để người đến sau không bỏ em mà đi chứ...

Nay cái cười chua chát ấy đang dành cho tôi. Em coi tôi quá quan trọng làm gì. Chắc giờ em đang dẫn vật lắm. Lại thêm một lần em cho kẻ khác làm tổn thương. Em có hối hận không?

Người con gái lạ lòng, gia đình hạnh phúc, em thoải mái để cảm xúc chạy rong, cái gì cũng bất chợt. Thế mà em lại thích sắp xếp, sắp xếp các mối quan

hệ, sắp xếp vị trí cho từng người,.. nhưng cả buồn mà em cũng chia đoạn nữa, lúc tôi đến em toàn buồn vì bạn bè, còn tình yêu, e chỉ duy nhất một lần nhắc đến mối tình đơn phương hơn 3 năm. Tôi không biết mình làm đau em với vai bạn bè hay là người em đơn phương nữa... tôi không dám chắc.

Tin nhắn điện thoại:

“Sao anh unlike hết rồi?”

Tin nhắn facebook:

“unlike nhieu đó mệt lắm a nhỷ? :)))”

Tôi không biết mình đang nghĩ gì. Chắc sau 2 lần hỏi như thế, em sẽ không bao giờ liên lạc với tôi nữa. Nhưng tôi không yêu em. Có tiếp tục thì chỉ càng thêm khó xử sau này.

...

Em hạ quyết tâm nhanh thật, mới đó, em đã unfriend tôi rồi, sdt và yahoo của tôi chắc e đã xóa từ lâu. Nghỉ chơi một người thân thiết, tôi vẫn bình thản quá. Vẫn chém gió với bạn, vẫn nói chuyện với mấy em dễ thương...dù đôi lúc, thấy hoang hoải !

Băng đi mấy ngày.

- Ê anh ơi, còn sống không? Tội, tết đến rồi mà thế, do ăn ở cả.

- Không sao. Trầy tay chân tý thôi à.

- Anh đang ở đâu vậy? Có ai chăm không?

- Ở nhà dì, không sao đâu.

- Ủ, Em hỏi thế thôi. Không sao là ok rồi. Pp a nha.

- Ủ.

Này em, em dứt khoát thế hả? Em bảo sẽ không liên lạc với tôi nữa kia mà.

Tôi biết là em sẽ đau nhưng đã tàn nhẫn. Sao em còn quan tâm tôi như thế? Thời gian luôn là liều thuốc tốt, mong em sẽ sớm bình yên. Tuy nhiên nếu một ngày quay lại, em cười cười bảo không sao, vẫn vui vẻ chuyện trò, không biết cảm xúc sẽ ra sao, vì khi ấy, em coi tôi không hơn một người dưng.

Tôi chọn đi nhưng lại sợ bản thân bị quên lãng. Ích kỉ thật. Có nên đi qua em? Nhưng nên hay không thì tôi cũng đã chọn.

“Hãy quên anh đi em như quên một giấc mơ vì đời là mong manh, cơn mơ quá dài hãy quên anh đi em như trong một bài hát buồn anh đã từng viết tặng em ...”

Người đến và đi vốn dĩ là quy luật. Cảm xúc với từng người là duy nhất. Lúc còn nhiều người bên cạnh, mất đi một người hóa ra lại thêm tự do. Thế nên cứ việc tận hưởng tuổi trẻ. Chuyện hối tiếc vì đã lãng quên một ai đó là chuyện của nhiều năm sau!